

Palmsöndagen

Psalmer: 39, Ps118, L4, 446, 351

Texter: Jes 50:4-9a, Rom 5:1-5, Luk 19:28-40

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Jesus, vår Frälsare, som grät över dem som förkastade dig. Du vill inte att någon ska gå förlorad utan att alla ska omvända sig och bli frälsta. Lär oss att ta tillvara på de tillfällen då du besöker oss för att ge oss verklig frid. Amen.

Jesus var på väg mot Jerusalem. Hans lärjungar följde honom och många människor hade gått ut från staden för att möta honom. *När han närmade sig sluttningen av Olivberget, började hela skaran av lärjungar i sin glädje prisa Gud med hög röst för alla kraftgärningar de hade fått se: "Välsignad är han som kommer, kungen, i Herrens namn! Frid i himlen och ära i höjden!"* 39 Några fariseer i folkmassan sade då till honom: "Mästare, säg åt dina lärjungar!" Han svarade: "Jag säger er: Om de tiger, kommer stenarna att ropa."

Det var en härlig lovsång och fin bekännelse av hela skaran av lärjungar. Men det irriterade fariseerna så till den grad att de till och med försökte få Jesus att tysta dem. Men de fick svaret att lovprisningen är evig, även om ingen människa frambär den. Johannes syner i Uppenbarelseboken visar att lovsången är evig. Den som inte vill ta emot Jesus som sin Frälsare och Kung skadar bara sig själv. Det lär vi oss när Jesus stannar upp inför vyn över Jerusalem och tempelplatsen.

Från sluttningen av Olivberget ser man en fantastisk vy över Jerusalem. Framför lärjungarna bredde staden ut sig med sina murar. I förgrunden låg Herodes tempel omgivet av tempelmuren av enorma, fint huggna, stenar. Pilgrimerna som kommit till Jerusalem för att fira påskan vid Herrens tempel såg nu templets mäktiga portar, förgyllda tak och marmorväggar. Det var säkert en syn som fyllde pilgrimerna med glädje.

Jesus stannade och brast i gråt över staden. Jesus är Guds Son som blivit människa. Han har fått all makt i himlen och på jorden. Han vet också allt. Och det gjorde att han också såg en annan vy framför sig, något förfärligt. Han såg framför sig hur staden skulle se ut om ytterligare fyrtio år. År 70 skulle staden intas av romarna efter en lång belägring. Under belägringen skulle många av invånarna komma att dö av svält. Romarna intog sedan staden, stadens murar revs och husen brändes. Tempelplatsen blev scenen för en fruktansvärd

massaker innan templet blev totalförstört. Där lämnades inte sten på sten. Tusentals av Jerusalems invånare slaktas och de döda kropparna kastas i Hinnoms dal. Av dem som överlevde blev många sålda som slavar. Få lyckades fly.

Allt detta skulle ske därför att folkets ledare och majoriteten av folket inte ville ta emot Fridskonungen. Jesus besökte dem för att ge verklig frid men de förkastade honom. Lovprisningen som följde honom in mot Jerusalem skulle snart tystna och vändas till sin motsats. Hetsade av överstepräster skulle folket ropa ”korsfäst, korsfäst”. De förstod inte vad som gav dem verklig frid och i dess ställe skulle de hemsökas av krigets favor. ”Förlåt dem för de vet inte vad de gör” skulle Jesus be på korset. Bönen blev hörd och mer än 3000 blev omvända på en dag efter Petrus pingstpredikan. Men folkets ledare fortsatte sin inslagna väg och en svår förföljelse utbröt mot den första församlingen i Jerusalem. Jesu fienders väg mot sin undergång gick inte att stoppa. Det gick inte hindra dem att dra undergången över sig. Och få lär sig av historien. Det här kapitlet började inte med Jerusalems förstörelse utan den stora floden. Jerusalems förstörelse var ett preludium till tidens slut och Guds dom över alla Jesu fiender. Tänk om de förstod vad som gav dem frid! Allt det här är egentligen förklarat i den andra psaltarpsalmen.

Dagens evangelium bekräftar för oss Jesu kärlek till syndare. Hans sorg omfattar inte bara oskyldiga offer i romarnas belägring utan just de som förkastade honom. Han önskar att de som förkastade honom skulle få njuta den sanna friden och han gråter över deras oförstånd, hårdhet och otrons konsekvenser.

Idag ska vi lära oss att Jesus inte vill att någon ska gå förlorad utan att alla ska bli frälsta.

- Han visar det när han grät över dem som förkastade honom.
- Han vill att vi ska ta tillvara de tillfällen då Herren besöker oss med sin nåd.

Jesus visste att jubelropen som omgav honom när han red in i Jerusalem skulle tystna. Om några dagar skulle folket istället ropa: ”korsfäst, korsfäst”. Jesus visste allt som skulle ske. Jesus hade också tre gånger förutsagt för lärjungarna vad som skulle ske i Jerusalem. Han skulle bli förkastad och utlämnad till hedningarna, dödad och uppstå på tredje dagen.

Men Jesus grät inte över den orättvisa och våldsamma behandling han skulle bli utsatt för. En vanlig människa som blir förkastad skulle kanske gråta av maktlöshet eller bitterhet. Den som blir kränkt kan känna besvikelse, agg eller hat mot sina fiender. Någon skulle kanske med skadeglädje se fram mot sina motståndares undergång, ja till och med be för deras våldsamma död. Men vi ser

ingenting sådant hos Jesus. Jesus grät av sorg över deras oförstånd, som avvisade den frid som han kommit för att ge dem. Han ville inte deras undergång utan deras frälsning. Han sörjde över att de inte förstod vad som gav dem verklig frid och därför gick miste om den. Han sörjde över att de i sin otro skulle få möta otrons konsekvenser som ytterst är evig död. Jesus ville något annat. Jesus vill att alla människor ska ta emot och njuta den frid han ger både här i livet och i evigheten.

När Jesus såg staden brast han i gråt över den och sa: *”Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig verklig frid. Men nu är det dolt för dina ögon.”* Jesus kom med verklig frid. I Jesajaboken förklarar Gud sin vilja och sitt syfte med att sända sin Son att predika glädjens budskap för de fattiga och ett nådens år från Herren. Gud säger genom sin profet: *Jag vill skapa lovsång på deras läppar, fullkomlig frid både för den som är fjärran och den som är nära, säger HERREN.* Det är syftet med Jesu budskap. Det är evangeliets syfte. Evangeliet ger oss fullkomlig frid. Det ger oss frid med Gud nu och i evighet. Och Guds frid är ämnad för alla människor, både de som är nära och fjärran. Men samtidigt förklarar Gud att denna frid är knuten till det glada budskapet om Jesus Kristus, vår Frälsare. Friden blir vår uteslutande genom tron på honom, som Petrus vittnade för rådsherrarna och folkets äldste. *”Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta.”* För de som avvisar honom finns ingen frid. Jesaja skriver: *Det finns ingen frid för de ogudaktiga, säger min Gud.*

Folkets ledare hade en annan uppfattning om vad som skulle ge dem en framtid och ett hopp. När Jesus uppväckte Lazarus från de döda visade han att han var en gudomlig person med gudomlig auktoritet. Det borde ha fått judarna att omvända sig och tro på honom, många gjorde det också men inte folkets ledare. De förstod inte att han var deras enda hopp. *Översteprästerna och fariséerna kallade då samman Stora rådet och sade: ”Vad gör vi? Den här mannen gör många tecken. ⁴⁸Om vi låter honom hålla på så här, kommer alla att tro på honom, och sedan kommer romarna och tar ifrån oss både vårt tempel och vårt folk.”* Stora rådets diskussion ger en glimt av hur folkets ledare såg på saken. De kunde inte neka till att Jesus gjorde stora tecken och under. Om de inte ingrep och hindrade det skulle många komma till tro på Jesus och följa honom. Det skulle minska deras makt. Då blev istället Jesus folkets ledare. Och inte nog med det. Om folket gjorde honom till kung skulle romarna komma och straffa dem alla. Alltså var det bäst att röja Jesus ur vägen. *En av dem, Kajfas, som var överstepräst det året, sade till dem: ”Ni förstår ingenting. Inser ni inte att det är bättre för er att en man dör i folkets ställe än att hela folket går under?”* Översteprästen Kaifas blev en ofrivillig profet som profeterade om att Jesus skulle dö för folket.

Det blev inte som de föreställt sig. Just denna gärning, att de förkastade Jesus, blev orsak till att Gud straffade dem med just det som de fruktade allra mest, den romerska krigsmakten. Den yttersta orsaken till Jerusalems förstörelse år 70 e Kr var att Jerusalem förkastat Fridskonungen. Den direkta orsaken var Jerusalems uppror mot romarna, år 66 e Kr. Roms vedergällning blev hård. Det blev så som Jesus förutsagt: *De skall slå dig och dina barn i dig till marken och skall inte lämna kvar i dig sten på sten, därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig.*

Dagens text lär oss att Gud är en förtärande eld. De som förkastar Guds frälsning ska själva till slut bli förkastade. Det är en varning till oss. Jesus vill att vi ska ta tillvara de tillfällen då Herren besöker oss med sin nåd för att vi ska bli frälsta.

Jesus besöker oss fortfarande varje gång vi hör eller läser evangeliet. När vi kommer till kyrkan för att höra evangeliet förkunnas, när vi går fram till nattvarden för att ta emot syndernas förlåtelse, när vi tar fram vår bibel eller andaktsbok för att läsa ett stycke, då har en alldeles speciell stund kommit i våra liv. Det är den tid Herren besöker oss för att ge oss sin nåd och frälsning. Då hör vi Jesu evangelium. Genom dessa ord vill Gud ge oss fullkomlig frid.

Därför ska vi böja oss för Jesus och med förtroende lyssna till hans vilja. Han vill att vi ska ta tillvara de tillfällen då Herren besöker oss med sin nåd. Vi ska tänka att varje gång vi läser eller hör evangeliet besöker Herren oss för att ge oss verklig frid. När vi hör evangeliet ska vi gömma det som en skatt i troende hjärtan för det ger oss verklig frid både här i livet och i evighet. Amen.

Låt oss be!

Jesus Kristus, vår Frälsare, vi tackar dig för att du fortfarande besöker oss för att ge oss verklig frid. Lär oss att ta tillvara de tillfällen vi hör eller läser evangeliets ord. Sänd din helige Ande så att vi tar emot och bevarar ditt ord i troende hjärtan. Ge oss verklig frid nu och i evighet. Amen.